

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 131

Waarheden uit Mattheüs 10:1-10

Een groot deel van Gods waarheid is geopenbaard door middel van één woord, één zinsnede, of één bondige uitspraak. De oppervlakkige lezer zal dat zelden zien, maar het wordt al snel gewoon voor hen die nadenken over Zijn woorden. Het gedeelte van de heilige Schrift dat in deze studie wordt overdacht, bevat belangrijke aanwijzingen voor de waarheid waar iedere student van Gods Woord mee bekend zou moeten zijn. Deze waarheden hebben een grote betekenis voor een correcte uitleg van vele gedeelten in de Bijbel. Iemand die de waarheid liefheeft, zal ontdekken dat er feiten in dit gedeelte worden geopenbaard die van enorme waarde zijn als hij daar kennis van wil nemen en ze in zijn gedachten wil betrekken.

Als we de activiteiten van de Here Jezus nagaan, ontdekken we dat een handeling in verband met dit gedeelte al eerder had plaatsgevonden. In Lucas 6:12,13 ontdekken we dat onze Heer, na een nacht van contact met God, Zijn discipelen bij Zich riep. Uit dit grote gezelschap koos (*EKLEGOMAI* – verkoos) Hij twaalf. Dezen heeft Hij apostelen genoemd (benoemd of aangesteld) en zo werden deze twaalf door God aangestelde mensen, verkozen om op een bijzondere manier te dienen. De positie die deze mannen kregen, kwam uit Hemzelf; daarom werden zij ekklesia, of uit-aangestelden. Zij waren dat individueel en ze waren dat collectief. Bovendien werden zij het fundament waarop Zijn ekklesia zou worden gebouwd (Ef. 2:20).

Als het gedeelte dat we nu overdenken geopend wordt, ontdekken we dat de Heer deze twaalf speciale discipelen tot Zich riep. En hoe onbeduidend deze daad ook lijkt, het was van het grootste belang en het

zou op dezelfde manier moeten worden opgevat als wanneer ‘de president van de Verenigde Staten het congres (zelfstandig naamwoord) zou congressen (werkwoord)’ of wanneer ‘de gouverneur van Californië de vergadering zou vergaderen.’ Zo zou deze daad op dezelfde manier als volgt correct kunnen worden weergegeven: ‘de Here Jezus *EKKLESIAZŌ* (werkwoord) Zijn *EKKLESIA* (zelfstandig naamwoord).’

Toen zij samengekomen waren, gaf de Heer hun gezag (*EXOUSIA*) over de onreine geesten om deze uit te werpen en om alle vormen van ziekte en kwaal te genezen (Matt. 10:1). Zij werden op deze manier apostelen met enorme macht. Het was evenwel macht die uitsluitend gebruikt mocht worden in relatie met de dienst die zij moesten verrichten – de aankondiging van het koninkrijk van God. We moeten erop letten dat wat Hij hun gaf ‘autoriteit’ was; het was dus van hen. Er werd niet gezegd dat zij die moesten zoeken. Alles wat zij moesten doen was het uitoefenen ervan. Toen zij dat deden, onder aanroeping van Zijn naam als de bron van hun gezag, werden boze geesten uitgeworpen en alle soorten ziekte en kwalen verdwenen onmiddellijk.

Dit gezag was op geen enkele manier gebaseerd op hun vermogens, persoonlijkheid of opleiding. Het hield geen enkel verband met hun geloof, hun rechtvaardigheid of hun heiligheid. Dat wordt aangetoond door het feit dat we onder hen aan wie dit gezag werd verleend ook de naam tegenkomen van ‘Judas Iskariot, die Hem ook verraden heeft’ (Matt. 10:4). Dit gezag was net zo werkelijk en krachtig in de verrader Judas als het was in de geliefde Johannes. Het is duidelijk dat de Here Jezus aan deze twaalf mannen een deel heeft gegeven van hetzelfde gezag dat Hij bezat, om mensen vrij te maken van demonische bezetenheid en om hen te verlossen van alle vormen van ziekte en zwakte. Dit verschaft ons een duidelijk voorbeeld van de dingen die door de Heer aan mensen gegeven werden met het doel het lichaam (essentie of substantie) van Christus op aarde te doen opwassen (Ef. 4:12).

De namen van de twaalf apostelen worden vervolgens per paar gegeven: Petrus en Andreas, Jacobus en Johannes, Filippus en Bartholomeus, Thomas en Mattheüs, Jakobus en Taddeüs, Simon de Zeloot en Judas Iskariot. Deze twaalf zijn door de Heer met gezag aangesteld (*APOSTELLŌ*) en zij kregen de opdracht: ‘wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen’ (Matt. 10:5).

In de tijd dat deze woorden werden gesproken, leefden er 2.500.000 Israëlieten in Palestina en 5.000.000 in de verstrooiing, gewoonlijk *diaspora* genoemd. Jacobus heeft aan deze ballingen geschreven in een brief gericht aan ‘de twaalf stammen in de verstrooiing’ (Jac. 1:1).

Sommige van deze verstrooiden woonden op afgelegen plaatsen, zoals Spanje, maar andere konden worden bezocht na een korte land- of zeereis. De twaalf apostelen hebben er misschien van harte naar verlangd om het goede nieuws te brengen onder hun volksgenoten in ballingschap, maar dat werd hun verboden door Hem die hen aangesteld had.

Het werd hun ook verboden een Samaritaanse stad binnen te gaan. Dit verbod moet evenwel niet worden uitgebreid. Het was niet verboden om tot de Samaritanen te spreken, want deze mensen maakten deel uit van de verloren schapen van het huis Israëls. Let daarop in Johannes 4:12. Zij konden de boodschap aan elke Samaritaan verkondigen, zo lang die zich maar op het grondgebied van Israël bevond, maar zij mochten zich niet speciaal inspannen om hen te bereiken door naar hun steden toe te gaan.

De twaalf moesten naar de verloren schapen van het huis Israëls gaan, maar toch mochten zij niet buiten het land Palestina komen. Deze aanwijzing van de Heer maakt de theorie absurd en belachelijk dat de mensen die in het land Juda leefden 'de joden' waren en dat het ware Israël gezocht moet worden op plaatsen zoals die we nu de Britse Eilanden noemen. Deze onnozelheid is het fundament onder de 'Brits-Israël' theorie. Maar de Heer maakte duidelijk dat de mensen in het land de verloren schapen van het huis Israël waren. De apostelen gingen nooit buiten de grenzen van het land voordat de Heer was opgestaan.

Als zij uitgingen, moesten ze als herauten optreden. Zij moesten niet preken, debatteren, vermanen, of raad geven. De hele verantwoording van een heraut is om de boodschap door te geven die aan hem gegeven is. Hij moet precies zeggen wat hem is verteld. Hun boodschap was: 'het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (vers 7). Een meer accurate vertaling van het Grieks zou luiden: 'nabij is de regering van de hemelen.' Dat was hun hele boodschap.

En zo gingen zij uit, waarschijnlijk twee aan twee, tot zij op een plaats kwamen waar gewoonlijk mensen samenkwamen. Daar verkondigden zij de eenvoudige boodschap die hen gegeven was. En elke Israëliet die hen hoorde, wist precies wat zij bedoelden, want de komst van de goddelijke heerschappij was de nationale hoop en de persoonlijke hoop van allen in Israël. Zij hoefden niets uit te leggen. Zij maakten de nabijheid ervan bekend, de spoedige komst van de goddelijke heerschappij die het onderwerp is van Psalm en Profetie. 'Gij richt de volken in rechtmatigheid, en leidt de natiën op de aarde' (Ps. 67:5) 'Zo waar Ik leef, luidt het woord van de Here HERE, met sterke hand, met uitgestrekte arm en met uitgestorte grimmigheid zal Ik over u heersen. Ik

zal u voeren uit het midden der volken en u bijeenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt' (Ezech. 20:33,34).

Hun autoriteit om op te treden als verkondigers van de nabijheid van een gebeurtenis die wezenlijk het leven van allen die het hoorden raakte, zou natuurlijk ter discussie worden gesteld, op het moment dat zij deze fantastische verklaring aflegden. Als dat gebeurde, moesten zij bepaalde wonderen verrichten die een positief bewijs zouden leveren voor de waarheid van hun verklaring. Zij moesten zieken genezen, melaatsen reinigen, doden opwekken en duivels uitdrijven. Deze wonderen zouden en bevestiging zijn van de waarheid van hun boodschap en zij zouden tevens een voorproefje zijn van het koninkrijk, waardoor de mensen die luisterden ook konden zien wat hen onder Gods heerschappij te wachten zou staan.

De mensen die het Grieks onderzoeken, zullen met genoeg de schoonheid een eenvoud van dit gedeelte zien. Elke zin heeft slechts twee woorden: 'zieken genezen; melaatsen reinigen; doden opwekken; demonen uitdrijven; kosteloos ontvangen, kosteloos verlenen.' We moeten er evenwel bij stilstaan dat zij in de eerste plaats herauten waren en geen genezers; zij moesten doden opwekken, geen emoties. Deze wonderen moesten uitsluitend worden verricht als bevestiging van de boodschap die zij verkondigden.

Ter voorbereiding op hun zending, mochten zij zich niet voorzien van goud, zilver of koper in hun gordel (waarin gewoonlijk het geld werd meegenomen), noch van een beurs voor onderweg, noch van twee hemden, sandalen of een staf. Hij vertelde ze dat de arbeider zijn voedsel waard is. Zij werkten voor de Heer en Hij zou goed voor ze zorgen.

Voor de zorgvuldige lezer moet het wel duidelijk zijn dat deze aanwijzingen aan de apostelen niet als principes kunnen dienen voor hen die in deze tijd voor de Heer werken. Als ik denk aan mijn eigen uiterst nauwgezette voorbereidingen voor een Bijbelconferentie-tour, moet ik toegeven dat ik elk van deze voorschriften overtreed. Ik ga op pad met geld, travellers checks en creditcards, twee kostuums bij hetgeen ik draag, zes overhemden en andere kledingstukken, te veel om op te noemen. Toch voel ik me hier niet schuldig om. Ik weet dat het niet gaat om eeuwige voorschriften, aangezien een aantal hiervan al binnen drie dagen radicaal waren gewijzigd.

Later zei onze Heer tot dezelfde mannen: 'toen Ik u uitzond zonder beurs of reiszak of sandalen, hebt gij toen aan iets gebrek gehad? Zij zeiden: Aan niets. Hij zeide tot hen: Maar nú, wie een beurs heeft, hij neme die, zo ook een reiszak; en wie er geen heeft, hij verkope zijn

mantel en kope een zwaard' (Luc. 22;35,36). Deze voorschriften laten in een heel korte tijd een wijziging zien in de bedeling.

Het is velen opgevallen, en zij hebben het als probleem gezien, dat Johannes de Doper heeft verklaard dat 'het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Matt. 3:2), dat de Here Jezus Zelf heeft verklaard: 'de tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen' (Mar. 1:15) en dat de Here Jezus toen Hij de twaalf uitzond, zei dat zij moesten verkondigen: 'het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen' (Matt. 10:7). En, zeggen zij, het is nooit gekomen.

Het maakt niet uit hoeveel studie we maken van het Griekse woord *ENGIZŌ* (nabijkomen), er zal altijd uitkomen dat het woord 'nabijkomen' betekent, in de zin van naderen of op handen zijn. Dat gaf zonder twijfel iedereen die de apostelen hoorde het recht te verwachten dat het koninkrijk van God, dat is Gods reeds lang beloofde heerschappij, gedurende hun leven kon worden verwacht. Om dit te verklaren is het idee geopperd dat de kruisiging van Christus de oorzaak was dat God het koninkrijk heeft uitgesteld, Israël terzijde heeft gezet en dat er een nieuwe bedeling en voornemen van God is begonnen op de pinksterdag. Dat kan niet waar zijn en ondanks dat dit in het hele christendom wordt geleerd, wordt het zonder meer tegengesproken door talloze verklaringen in het Woord van God. Zie onder meer Romeinen 11:1,2.

Noch onze Heer, noch Zijn apostelen, hebben het volk misleid. Hij had hen duidelijk verteld dat het koninkrijk van God in opeenvolgende stadia zou komen: eerst een halm, daarna een aar, daarna het volle koren in de aar (Marc. 4:26-29). Zij hadden niet het recht méér te verwachten dan het stadium van de 'halm.' Het was hun voorrecht om deze halm-fase te zien. Het stadium van de aar begon toen Jezus Christus uit de dood was opgestaan. Gods Koninkrijksvoornemens werden opgeschort bij Handelingen 28:28 (zie *Seed & Bread* nummer 48). Zij zijn nu al meer dan 1900 jaar uitgesteld.